

[Socialministeren.]

afholdt paa samme Maade som Udgifterne til andre Indlændinge, altsaa af Opholdskommunen med $\frac{2}{3}$ Refusion efter Reglerne om mellemkommunal Refusion. Som Følge deraf vil Udgifterne overgaa fra Amtskommunerne til de enkelte Kommuner, men det vil jo medføre en tilsvarende Lettelse i Amtsskatter m. v.; jeg kan ikke tro, at der vil blive nogen stor Forskel mellem den tidligere og den nuværende Tilstand i det lange Løb for den enkelte Sognekommune. I øvrigt har Regelen i Fattiglovens § 27 egentlig ogsaa været for favorabel for Kommunerne, idet den Omstændighed, at en Person ikke har nogen Forsørgelseskommune, ikke synes at kunne begrunde, at ogsaa Opholdskommunen skal være fuldstændig fri for Andel i Udgifterne.

Den anden Gruppe af Indlændinge er de ikke videre talrige saakaldte „statsfattige“, navnlig de med ekstraordinært Hjemstedsbevis forsynede Personer fra Hertugdømmerne, for hvilke Personer Statskassen har ydet fuld Refusion efter Lovene af 1872 og 1880. For disse Personer vil der efter 1. Oktober i Aar fortsat blive ydet fuld Refusion; der er altsaa ikke for deres Vedkommende sket nogen Forandring.

Hvad dernæst angaar Udlændinge, maa der sondres mellem dem, for hvis Vedkommende Staten inden 1. Oktober i Henhold til Fattiglovens § 27, Stykke 3, har givet vedkommende Kommune Tilsagn om fuld Refusion, og som den nævnte Dato oppebar løbende Hjælp — om disse Personer gælder det ifølge Loven om offentlig Forsorg § 20, Stykke 4, at der efter 1. Oktober fortsat skal ydes vedkommende Kommune fuld Refusion, saa længe paagældende har Ophold i Kommunen, der kommer altsaa ingen Merudgift —, og dem, der først efter 1. Oktober 1933 faar tilstaaet offentlig Hjælp, derunder de Udlændinge, jeg nylig nævnte, der flytter. De maa nemlig behandles efter Reglerne i Loven om offentlig Forsorg § 18, jfr. § 21, det vil sige: naar Forholdene i det enkelte Tilfælde skønnes at tale imod at benytte Retten til Hjemsendelse, men i øvrigt de samme Betingelser foreligger, som hidtil krævedes, er opfyldt, for at der kunde blive givet Tilsagn om Refusion: længere Tids Ophold i Landet og vedvarende Hjælp efter Fattiglovens § 27, Stykke 3, vil der af Socialministeriet blive meddelt den paagældende et Forsørgelsesbevis, i Henhold til hvilket vedkommende Opholdskommune kan fortsætte Hjælpen mod Refusion fra Statskassen, men kun af $\frac{2}{3}$. Opholdskommunen, der hidtil i disse

Tilfælde har faaet fuld Refusion, kommer altsaa her til fremtidig — det har det ærede Medlem Ret i — endeligt at bære $\frac{1}{3}$ af Udgifterne, og Grunden hertil er den, at man har villet gøre vedkommende Kommune interesseret i en rimelig Økonomi med Hensyn til Hjælpens Ydelse. Jeg tror ikke, det vil være muligt at ændre dette Forhold.

Det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit beskæftigede sig med Inddragelse af Statstilskud til et Børnehjem for de allerfattigste Børn. Maa jeg sige til det ærede Medlem, at hendes Fremstilling af Sagen ikke er helt rigtig, men at jeg i øvrigt er opmærksom paa denne Sag, som vil blive afgjort en af Dagene.

Dernæst henstillede det ærede Medlem til mig at træffe Foranstaltninger til, at Overgangen til den pligtmæssige Sygeforsikring ikke samtidig bragte Millioner af Kroner i den danske Lægestands Lommer, der jo i Almindelighed ikke er helt tomme i Forvejen — denne dristige Ytring er Fruens.

Efter § 82 i Folkeforsikringsloven fastsætter Socialministeren Taksterne for Lægeattester. Paa Grundlag af denne Bestemmelse har Ministeriet gennem Direktøren for Sygekassevæsenet forhandlet med Lægerne om disse Takster, og netop for den mest almindelige Erklæring, den af det ærede Medlem nævnte, til Brug ved Optagelse i en anerkendt Sygekasse er der opnaaet betydelig Nedsættelse af Taksten for Provinsens Vedkommen, nemlig fra 10 à 15 Kr. til 6 Kr.; og for Københavns Vedkommende er Taksten i Forvejen saa lav som 3 à 4 Kr., saa der er Nedsættelse ikke nødvendig. For Sygeforeningernes, Fortsættelseskassernes Vedkommende kræves der efter Mønstervedtægten kun Lægeundersøgelse, naar Foreningens Bestyrelse skønner det nødvendigt. Her er ikke nogen Specialoverenskomst.

Hvad de øvrige i Folkeforsikringsloven omhandlede Lægetakster angaar; skal jeg bemærke, at Taksten for Lægeattester ved Ansøgning om Invalidrente, herunder om Tillæg til Invalidrente, eller Helbredelsesforanstaltninger i Henhold til Folkeforsikringsloven, nu som før er 15 Kr., der betales af Fonden, hvis Ydelsen tilstaaes, ellers af den paagældende selv. Denne Takst skal ogsaa ydes for Lægeattester, der paa Invalidforsikringsrettens Forlangende udstedes til Invalidrentenydere, der underkastes Rettens Kontrol; men ogsaa denne Attest betales af Fonden, og det er jo dog Hensigten med disse Undersøgelser saa vidt muligt at spare større Beløb til Helbredelsesforanstaltninger.